

Un număr vechia 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni . . . . . 20 »
 3 luni . . . . . 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/93 =

SUMAR— **Codurile uzuale de C. Hamangiu**, bibliografie de *Al. R. Djuvara*.**JURISPRUDENȚA**

— *Curtea de apel Galați s. I: Paul P. Pantu și alții cu Maria I. G. Popa și alții* (Dacă în momentul când judecătorul a verificat actele de adopție condițiunea cerută de art. 310 c. civil eră îndeplinită, adopțiunea este valabilă, chiar dacă hotărîrea de adopțiune s'a pronunțat în localul Primăriei locale, iar nu la sediul judecătoriei de ocol).

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Casație s. I: Competința.*—Fixarea ei după valoarea obiectului în momentul intentării acțiunii.—Servitute.—Condițiuni cerute pentru. prescripția exercițiului.—Elementul intențional.—Art. 57 pr. civ. 30 și 32 l. jud. de ocoale și 1847 c. civ.;

— *Casație s. II: Strămutare de hotare.*—Elementele acestui delict.—Existența unui proces de revendicare.—Dacă poate atrage suspendarea procesului sau achitarea inculpatului.—Art. 321 c. penal.

BIBLIOGRAFIE**„CODURILE UZUALE“ (*)**

Adnotate cu textul vechiu al articolelor modificate, cu diferențe de text și cu trimiteri la articolele codurilor streine: francez, genevez, italian, etc. de *C. Hamangiu*, consilier la Curtea de apel din Craiova. (Editura Alcaley & C-ie).

Iată o lucrare prețioasă, care umple un adevărat gol în practica zilnică a profesiunii de avocat și magistrat, lucrare care îndeplinește toate condițiunile necesare unui bun cod de ședință și de birou. Tipărită într'un format mare, în genul ediției franceze de servietă Dalloz, această lucrare cuprinde toate codurile și o serie de legi de o întrebuițare frequentă și zilnică în practica judecătorească, fiecare cod fiind adnotat cu textul vechiu al articolelor modificate și cu trimiteri și indicațiuni exacte și bine controlate la articolele streine, corespunzătoare celor române. Astfel, *Codul civil*, cuprinde în note toate diferențele dintre textul român și francez precum și alte adnotațiuni de ordin practic ca: indicarea art. Codului Calimach sau a textului bel-

gian, acolo unde legiuitorul nostru a părăsit textul francez, adoptând dispozițiuni din vechile noastre legiuiri sau din legislația belgiană. De asemenea la *Codul civil*, se semnalează în note, diferitele erori, omisiuni și inadvertențe ale unora din articolele sale, raportate la textul original român sau la textul corespunzător francez. *Procedura civilă* la rândul său, cuprinde în note textul vechiu al tuturor articolelor modificate precum și trimiteri lângă fiecare articol, la articolele corespunzătoare din procedura Cantonului de Genève de unde au fost împrumutate în mare parte. Tot astfel și *Codul comercial* și *Codul penal cu procedura penală*, cuprind numeroase note cu diferențe de text, cu textul vechiu al articolelor modificate și cu trimiteri lângă fiecare articol, la articolul corespunzător din codurile streine respective: italian, francez și prusian.

Asfel întocmită, această nouă lucrare a D-lui C. Hamangiu, nu este numai o înșirare simplă a textului codurilor noastre, fără nici o indicație sau lămurire, ci un adevărat cod de ședință, cu toate explicațiunile și adnotațiunile necesare con rolului și exactității textelor. Trimiterile și indicațiunile ce D-sa face pe lângă fiecare articol al tuturor codurilor, la articolele corespunzătoare din codurile s'reine de unde au fost împrumutate de legiuitorul român, trimiteri pe care, după cum asigură D-l C. Hamangiu, în prefață au fost revăzute și controlate de D-sa personal, facilitează mult consultarea mai ales a tratatelor de comentarii franceze și italiene, la care avocații și magistrații recurg zilnic cu ocazia studierii diferitelor cesțiuni de drept civil sau comercial. Dacă la aceste importante însușiri ale lucrării «*Codurile Uzuale*» a D-lui C. Hamangiu, adăugăm prețioasele sale indexe alfabetice, atât de detaliate, clare și complete, indexe care precedează fiecare cod și care înlesnește așa de mult căutarea oricărui articol și a oricărei cesțiuni ce ne interesează într'un moment dat, atunci putem repeta aceea ce am spus dela început, că această lucrare umple un adevărat gol în practica noastră judecătorească și de avocat.

Pentru înlesnirea Președinților Curților cu jurați, D-l C. Hamangiu a adăugat imediat după procedura penală de care sunt strâns legate, diferite regulamente ale Curților cu jurați precum și un «*Memento*» de ședință al Președintelui Curții cu jurați cu tabloul sinoptic luat din valoroasa și rară lucrare de doctrină și jurisprudență a D-lui D. Cuculi fost Președinte al Inaltei Curți de casație, îm-

*) Prețul 25 lei legat în piele flexibil. De vânzare la *Curierul Judiciar* care expediază la cerere orice cărți de drept.

preună cu un formular de cestiuni pentru jurați, «memento» care este adnotat de D-l Hamangiu cu diferite note din practica sa de magistrat și președinte al Curței cu jurați.

Am spus că pe lângă *Codurile Uzuale*, la finitul volumului sunt alăturate în «anexa» și o serie de legi de o întrebuițare zilnică și frecventă, cum sunt: legea timbrului, adnotată cu circulări ministeriale și precedată de un detaliu și complet index alfabetic; legea proprietarilor; legea autentificării; legea exproprierei; legea Casației; legea organizării judecătorești; legea consolidării petroliifere, regulamentul hotărnicilor, etc.

Formatul său mare și comod, practic și ușor de purtat în servietă, tiparul său pe 3 coloane, clar și foarte lizibil, fac ca această lucrare să fie complet satisfăcătoare și din punct de vedere tehnic.

De aceia, cu drept cuvânt, D-l profesor Dimitrie Alexandresco dela facultatea de drept din Iași, autorul valoroasei și clasicei comentări a Codului civil, într'o recenzie ce face în «*Dreptul*» lucrării D-lui C. Hamangiu, conchide în modul următor: «Credem de prisos de a mai recomanda această nouă lucrare lumei juridice, numele autorului fiind destu de cunoscut. Ne-am deprins, în adevăr, de mult timp, a ne servi, în practica juridică, cu diferitele ediții ale codurilor și legilor noastre, întocmite sistematic de acest autor. Dacă francezii au pe un *Tripier*, pe un *Rivière*, pe un *Carpentier*, etc., noi putem fi mândri că avem pe un *Hamangiu*, care ne-a dat lucrări în același gen». (*Dreptul* No. 78 din 14 Dec. 1914).

Cu aceste cuvinte ale marelui nostru profesor și jurisconsult Dimitrie Alexandresco, terminăm și noi examenul acestei lucrări.

— AL. R. DJUVARA

Doctor în drept dela Facultatea din Paris

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI S. I

Audiența dela 20 Noembrie 1914

Președenția d-lui N. DUMITRESCU, consilier

Decizia civilă No. 149

Paul P. Panțu ș. a. cu Maria I. G. Popa ș. a.

Adopțiuni.—Condițiuni cerute adoptatorilor, pentru ca adopțiunea să fie valabilă.—Condițiunea cerută de art. 310 c. civ.—Dovedirea ei ca fiind îndeplinită în momentul verificării actelor de judecător.—Validitatea adopțiunei.—Pronunțarea hotărârei de adopțiune în localul Primăriei unei comune din coprinsul ocolului.—Validitatea adopțiunei (art. 310 c. civ. și 57 din legea jud. de pace).

1. În materie de adopțiune, singurul lucru pe care-l impune legea prin art. 310 c. civil este ca un soț să nu poată adopta fără consimțământul celuilalt, și este destul ca în momentul constatării consimțământului la adopțiune să existe în realitate starea de soți legitimi a persoanelor ce consimt la adopție, indiferent de felul cum s'a făcut dovada existenței căsătoriei adoptatorilor;

Prin urmare, dacă în momentul când judecătorul a verificat actele de adopție condițiunea cerută de art. 310 c. civ. era îndeplinită, adopțiunea este valabilă.

2. Hotărârea prin care magistratul se pronunță asupra unui act de adopțiune are, în mod necontestat, caracterul unei hotărâri grațioase, și prin urmare, desbrăcată de condițiuni de formă asupra locului unde magistratul are a se pronunță, și ca consecință, scutită de sancțiunea nulității atâta vreme cât magistratul se pronunță într'un loc unde își exercită atribuțiunile sale legale;

Prin urmare, întrucât judecătorul de ocol își exercită atribuțiunile sale și la Primăriile comunelor ce formează ocolul său, o hotărâre de adopțiune pronunțată în localul Primăriei este valabilă.

S'au prezentat apelanții cu d-nii avocați Em. Antonescu, Al. Bădărău, N. Titulescu și I. Cohen; intimata Efr. Pană prin d-nii avocați L. Moldovan, M. G. Orleanu și P. Missir și intervenienta prin d-l avocat Iovian Moldovan.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Paul P. Pantzu, Maria I. Gologan, cu autorizația soțului său I. R. Gologan, Nicolae Gh. Popa și Gheorghe Gh. Popa în contra sentinței Trib. Constanța No. 848 din 27 Iunie 1911, prin care li s'a respins ca neintemeiată acțiunea introdusă cu petiția înreg. la No. 3399 din 4 Februarie 1911, în contra d-nei Maria I. G. Popa personal și ca tutore a minorei sale fiice adoptive Eufrosina I. G. Popa, acum devenită majoră și căsătorită cu d-l Aurel Pană, fiind condamnați către aceasta la 500 lei cheltueli de judecată, admitându-se și cererea de intervenție făcută de pârta Maria Ion G. Popa și recunoscându-se acesteia dreptul de uzufructuară la o treime din averea rămasă pe urma def. ei soț Ion G. Popa;

Având în vedere că prin acțiune apelanții au cerut a se anula adopțiunea făcută de Ion G. Popa și soția sa Maria I. G. Popa în persoana minorei Eufrosina Ion R. Nistor, fiica legitimă a d-lui Ion R. Nistor și a soției sale Eufrosina I. R. Nistor, care s'a încuviințat de judecătorul Oc. rural Medjidia prin procesul verbal No. 2 din 17 Dec. 1908;

Având în vedere că apelanții atât la prima instanță cât și în apel au invocat două motive pentru a obține anularea adopțiunei:

a) Că adoptatorii Ion G. Popa și Maria I. G. Popa nu au dovedit căsătoria dintre dânsii, cu acte de stare civilă, ci cu un act de notariatate legalizat de judecătorul Ocolului Medjidia, în contra disp. art. 33 c. civ., care nu permite acest mod de dovedire, când există acte de stare civilă;

b) Că judecătorul de ocol nu s'a pronunțat asupra încuviințării adopțiunei la reședința judecătoriei din Medgidia, ci la Primăria com. Cernavodă;

Având în vedere că în principiu adopția fiind un act solemn, în sensul că nu se poate face decât cu îndeplinirea unor anumite formalități, oridecâteori va lipsi una din formalitățile prevăzute de lege, adopția este în mod radical nulă, pentrucă nulitatea este sancțiunea nerespectării solemnității cu care legiuitorul a voit a se face actul. Când însă formalitățile de solemnitate sunt îndeplinite, dar lipsește alte condițiuni intrinsece, pentru facerea actului, atunci valabilitatea actului se va judecă relativ cu valoarea condițiunei impusă de legiuitor;

Având în vedere că prin art. 318-320 c. civ. legiuitorul a edictat formele în care se poate face o adopție și acestea sunt:

a) Că persoana ce și propune a adopta și acea ce va voi a fi adoptată să se prezinte la Trib. domiciliului adoptatorului, spre a face în scris declarațiune, că aceasta este cu consimțământul amândorura;

b) Tribunalul după ce va lua științele trebuincioase se va retrage în camera de consiliu și va verifica de sunt îndeplinite condițiile cerute de lege și dacă persoana care voește a adopta se bucură de bună reputațiune;

c) Tribunalul se va pronunța printr'un proces-verbal nemotivat, că încuviințează sau nu încuviințează adopțiunea;

Având în vedere că din procesul-verbal No. 2 din 17 Decembrie 1908, încheiat de judecătorul ocolului Medgidia pentru încuviințarea adopțiunii a cărei nulitate se cere, se constată că părțile s'au prezentat la judecătorul competente a se pronunța asupra adopțiunii și au făcut în scris declarație despre consimțământul lor; judecătorul a verificat dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege și s'a pronunțat printr'un proces-verbal nemotivat că încuviințează adopția, așa că formalitățile prevăzute de lege pentru solemnitatea actului au fost îndeplinite;

Având în vedere că apelanții se plâng de faptul că judecătorul verificând dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru a încuviința adopția, nu a constatat calitatea de soți a adoptanților cu acte de stare civilă, ci cu un act de notarietate, ceea ce nu era permis, de vreme ce exista registre de stare civilă, cu care să se constate căsătoria numiților, și dovada acestui fapt s'a făcut cu prezentarea posterioară încuviințării adopțiunii a actului de căsătorie; ori, legea nu impune nici o formalitate în privința dovedirii calității de soți a adoptatorilor, atunci când se prezintă să-și dea consimțământul la adopțiune, pentru a zice că s'a călcat o formalitate impusă de lege pentru solemnitatea actului;

Că singurul lucru pe care-l impune legea prin art. 310 c. civ. fiind ca un soț să nu poată adopta fără consimțământul celuilalt este destul că în momentul constatării consimțământului la adopțiune să existe în realitate starea de soți legitimi a persoanelor ce consimt la adopțiune, pentru ca aceasta să fie valabilă, indiferent de felul cum s'a făcut dovada existenței acestei stări civile a adoptatorilor; ori, în speță, este netăgăduit și se constată și din actul de căsătorie posterior prezentat, că în momentul consimțării la adopțiune, adoptatorii Ion G. Popa și Maria I. G. Popa erau soți legitimi; așa că în realitate când judecătorul a verificat actele fiind îndeplinită condiția cerută de art. 310 c. civ. pentru a se încuviința adopția, cu drept cuvânt a fost încuviințată, așa că acest motiv de nulitatea adopției nu este întemeiat;

În ceea ce privește al doilea motiv de nulitatea adopției invocat de apelant, rezultând din aceea că judecătorul de ocol nu s'a pronunțat asupra actului de adopțiune la reședința judecătoriei, ci la Primăria com. Cernavodă;

Având în vedere că nici codul civil nu conține vre-o dispozițiune specială în privința locului unde trebuie să se pronunțe tribunalele asupra adopțiunilor și nici prin legea jud. de ocoale, prin care s'a dat în competența acestora de a se pronunța asupra actelor de adopție ale locuitorilor din ocoalele lor, nu se prevede nimic în această privință, de cât numai că judecătorul competente, care nu este altul de cât acel al domiciliului adoptatorului, să se pronunțe printr'un proces-verbal nemotivat, prin care să menționeze numai, că se încuviințează sau nu adopția; ori dacă legea nu prevede nici o dispoziție în privința locului unde trebuie să se pronunțe judecătorul, asupra actelor de adopțiune, nu se poate susține, că s'a călcat vre-o formalitate prescrisă de lege pentru solemnitatea actului de adopțiune, ori unde s'ar pronunța judecătorul asupra adopției, pentru a se invoca nulitatea adopțiunii, din cauza neîndeplinirii formelor solemne în cari să se îndeplinească acest act;

Având în vedere că în lipsa unei dispoziții speciale

pentru adopțiuni asupra locului unde trebuie să se pronunțe judecătorul, trebuie să ne referim la regulile de procedură comună prescrise de lege pentru judecată;

Că în această privință o distincție se impune între judecarea contencioasă a afacerilor, pentru că pentru judecarea contencioasă legiuitorul prescrie diferite dispoziții luate într'un interes general, fie asupra desbaterilor, fie asupra locului unde trebuie să se facă desbaterile, sau unde să se pronunțe hotărârile, ceea ce le dă caracterul de solemnitate și pentru a căror nerespectare se impune dela sine nulitatea radicală a actului, cu toate că sunt autori cari învață că nulitatea din cauza locului unde se dau hotărârile judecătorești ar fi numai relativă, și, prin urmare, s'ar putea acoperi prin tăcerea părților, cari au primit ca judecata să se facă în alt loc (a se vedea cursul de procedură civilă, asupra nulităților predat de profesorul Tocilescu la facultatea din București), pe când pentru judecata grațioasă, legiuitorul nu prevede nici o condiție asupra modului cum trebuie să se facă, asupra felului precum și asupra locului unde trebuie să se pronunțe hotărârile și nici nu eră nevoie de vre-o formalitate, cu care să se înconjure judecata pe cale grațioasă pentru că, aceasta se face numai de judecător singur, fără a se aduce vre-o vătămare vre-unei părți care nu a fost chemată și nici în mod absolut aceluia care a făcut cererea, având posibilitatea a o reface, după ce a fost respinsă, pentru a fi judecată din nou; astfel că în lipsa unei dispoziții a legii în privința felului cum trebuie a se face judecata pe cale grațioasă sau a locului unde trebuie să se pronunțe hotărârile, aceasta se poate face și hotărîrea se poate pronunța ori unde: în Camera de ședințe publice, în Camera de consiliu sau în orice altă cameră, destul numai să fie într'un loc unde judecătorul să-și exercite atribuțiile sale legale, căci nimeni nu ar putea să-și închipue că o judecată s'ar putea face la o cafenea ori la un club. Hotărârile judecătorului în asemenea cazuri nefiind îngrădită de anumite forme, ce țin de solemnitatea actului nu se poate admite nulitatea hotărârii din pricina locului unde magistratul îndeplinindu-și atribuțiile sale legale a găsit de cuviință să se pronunțe;

Că, în asemenea cazuri pe lângă că nu se poate imputa părții că a călcat anume formalități impuse de lege pentru facerea unui act pentru a fi pedepsită cu anularea actului său, atunci când legea nu pronunță expres nulitatea, dar nici nu este în măsură, chiar dacă legea ar prevedea în mod expres locul unde trebuie să se pronunțe magistratul, pentru a se opune ca pronunțarea să se facă în altă parte decât acolo unde spune legea, și în acest caz nu se poate supune pe o parte de a suferi consecințe atât de grave ca anularea actului, când nu i se poate imputa nici o vină și când actul nu ar aduce nimănui nici o vătămare din această cauză; căci în adevăr nimeni nu poate pretinde că a fost prejudiciat numai prin faptul că magistratul s'a pronunțat asupra unei cereri pe cale grațioasă într'un loc sau în altul, bine înțeles că în acel loc magistratul să fie în drept a-și îndeplini atribuțiunile sale;

Având în vedere că hotărârile prin care magistratul se pronunță asupra unui act de adopțiune are în mod necontestat caracterul unei hotărâri grațioase, prin urmare desbrăcată de condițiuni de formă asupra locului unde magistratul are a se pronunța și ca consecință scutită de sancțiunea nulității atâta vreme cât magistratul se pronunță într'un loc unde își exercită atribuțiile sale legale;

Că, în speță, judecătorul ocolului Medgidia competente

de a se pronunța asupra adopției făcută de Ion G. Popa și soția sa Maria I. G. Popa în persoana copilei Eufrosina I. R. Nistor, ce locuiau în com. Cernavodă, aflată în circumscripția Judecătoriei ocolului Medjidia, pronunțându-se în localul Primăriei comunei Cernavodă asupra acelei adopțiuni, nu a călcat nici o dispoziție formală a legii, și se găsește într'un loc unde era chemat după lege a-și îndeplini atribuțiile sale, căci judecătorul de ocol, spre deosebire de tribunale își exercită atribuțiile lor, nu numai la reședința judecătoriei, dar în tot coprinsul ocolului lor, în localul primăriilor comunelor respective, conform art. 57 din legea judecătorilor de ocoale, făcută în scopul de a se veni cât mai mult spre înlesnirea populației de la sate și atunci dacă judecătorul ocolului Medjidia având atribuțiunea de a se pronunța asupra adopției de față și-a îndeplinit această atribuțiune fără călcarea vre-unei formalități prevăzută expres de lege, pentru a zice că a nesocotit solemnitatea actului și într'un loc unde el era în drept a-și îndeplini atribuțiile sale, nu se poate vedea pentru ce să se anuleze actul de adopțiune;

Dar s'a zis că judecătorii de ocol nu sunt în drept a se pronunța asupra actelor de adopție la primăriile comunelor rurale, pentru că prin art. 57 din lege ei sunt obligați a judeca la reședința judecătoriei și numai în cazurile excepționale prevăzute de art. 58 al legii pot îndeplini asemenea atribuții la primării și între aceste cazuri excepționale nu se vede enumerată și pronunțarea asupra actelor de adopțiune.

Având în vedere că legea jud. de ocoale a isvorât din necesitățile scoase la iveală de evenimentele anului 1907, pentru a căror satisfacere s'a găsit de cuviință a se pune la îndemâna locuitorilor săteni o justiție mai apropiată și mai lesnicioasă, obligându-se judecătorul a se deplasa dela reședința sa obișnuită pentru a îndeplini actele de jurisdicție date de competența sa la primăriile comunelor respective, unde locuitorii săteni să-și spună păsurile lor și să obțină mai degrabă satisfacția nevoilor lor, și călăuzit de aceste idei, legiuitorul a inseris în art. 57 din legea judecătorilor de pace sub rubrica: Locul unde judecătorii de ocoale își exercită atribuțiunile, un principiu deosebit de al celorlalte elemente judecătorești, cari sunt limitate a-și îndeplini atribuțiile lor numai la reședință, dând judecătorilor de ocoale căderea de a și exercită atribuțiile lor în tot coprinsul ocolului, rezervând numai dreptul de a judeca numai la reședința judecătoriei, așa că regula generală primită de legiuitor a fost plenitudinea jurisdicțiunii în tot cuprinsul lor, și numai judecata la reședința judecătoriei;

Din acest principiu rezultă că judecătorul de ocol este competent a exercita în tot coprinsul ocolului, orice act al jurisdicției sale, afară numai de judecata ce este rezervată pentru reședința judecătoriei, și prin judecată nu se înțelege altceva decât actele de jurisdicțiune contencioasă, pentru că numai acolo unde este un litigiu se face o adevărată judecată, iar nu și actele de jurisdicție grațioasă, unde judecătorul nu face altceva decât o omologarea sau certificarea sa în mod unilateral pentru completarea sau întărirea actului;

Că din acest punct de vedere actele de adopțiune în sine ca și actul prin care judecătorul se pronunță asupra lor, fiind acte de jurisdicție grațioasă și dovadă despre aceasta rezultă din aceea că legiuitorul le-a trecut în titlul care tratează despre competența judelei de ocol pentru actele de notariat, intră în atribuțiile judelei de ocol de a le îndeplini oriunde în coprinsul ocolului său, nu numai la reședința judecătoriei, căci pentru a decide

în altfel ar fi trebuit ca să fie exceptate printre o dispoziție expresă de lege, care să deroage dela principiul general al exercițiului atribuțiunilor judecătorului în tot coprinsul ocolului, înscris în art. 57, ceea ce nu există pentru actele de adopție;

Având în vedere că sediul materiei care stabilește competența judecătorului de ocol din cauza locului unde este chemat a-și exercita diferitele sale atribuții, fiind în art. 57, este indiferent dacă actele de adopțiune sunt sau nu trecute în enumerarea atribuțiunilor pe cari art. 58 le indică a fi îndeplinite de judec. de ocol la primăriile comunelor respective, pentru că în acest articol nu se dispune altceva decât se indică unele excepții pentru atribuțiile de judecată, care după regula stabilită în art. 57 urmau a se exercita la reședința judecătoriei, și se face o enumerare a celorlalte atribuții cari după regula înscrisă în acelaș art. puteau fi exercitate în tot coprinsul ocolului, stabilindu-se că rezolvarea lor se va face la primăriile comunelor respective atât și nimic mai mult; ori dacă acesta este sensul art. 58, nu se poate zice că dacă actele de adopție nu sunt trecute în enumerarea actelor pe care judecătorul de ocol are a le îndeplini la primăriile comunelor respective, trebuie să se rezolve la reședința judecătoriei, pentru că acolo judecătorul nu exercită alte atribuțiuni conf. art. 57 decât pe cele de judecată, ci din contră trebuie să considerăm această omisiune ca o scăpare din vedere sau o inadvertență a legiuitorului de a prenumăra și pronunțarea judecătorului de ocol asupra actelor de adopțiune, printre atribuțiile pe cari aceștia au a le îndeplini la primăriile com. respective, fiindcă numai așa s'ar putea concilia disp. art. 58 cu cele ale art. 57 și cu scopul urmărit de legiuitor, care în dorința de a se veni cât mai mult în ajutorul populației dela sate, a mers până acolo încât prin art. 47 care este pus sub rubrica competenței pentru actele de notariat, între cari sunt trecute și actele de adopție, a obligat pe secretarii comunali și grefierii judecătorilor, ca să redacteze și să scrie sub supravegherea judecătorilor de ocol pentru locuitorii săteni, toate actele de cari ar avea nevoie, fără excepție pentru actele de adopție; ori, dacă actele de adopție se fac la primăriile comunelor sub supravegherea judecătorilor, de sigur că și pronunțarea acestora asupra lor trebuie a se face tot acolo, căci a decide altfel, ar fi a ne închipui că legiuitorul a avut această stranie concepțiune, ca redactarea actelor de adopție să se facă la primărie și apoi judecătorul să plece cu actele la reședința judecătoriei, pentru a se pronunța acolo, dacă le încuviințează sau nu, ceea ce este inadmisibil;

Argumentul invocat de apelanți în sprijinul teoriei lor, că pronunțarea judecătorului asupra actelor de adopțiune se face la reședința judecătoriei, tras din împrejurarea că după regulamentul de punerea în aplicare a legii judecătorilor de ocoale, registrele de adopțiuni se țin la reședința judecătoriei, iar nu la primăriile comunelor rurale, nu are valoarea de a rezolva o chestiune principală, ca aceea a competenței, pentru că o asemenea chestiune nu poate fi rezolvită decât prin text expres de lege, iar nu prin interpretare după locul unde s'a găsit că e mai bine, nu importă din ce motive, a se păstra registrele unei instanțe judecătorești;

Cu toate aceste considerațiuni stabilind că la primăriile comunelor rurale au a se pronunța judecătorii de ocol asupra actelor de adopție ale locuitorilor domiciliați în ocolul lor și în speță judecătorul ocolului Medjidia, pronunțându-se asupra adopțiunii făcută de soții Ion G. Popa și Maria I. G. Popa la Primăria comunei Cernavodă, nu se poate primi nulitatea adopțiunii cerută de

apelanți, nici pentru acest motiv, așa că apelul nefiind întemeiat, urmează a fi respins;

Având în vedere că chiar de s'ar admite ipoteza susținută de apelanți, că judecătorul de ocol trebuie a se pronunța asupra actelor de adopțiune la reședința judecătoriei, înă nu s'ar putea pronunța nulitatea unei adopțiuni pronunțată la primăriile comunelor rurale, pentru motivul că nulitățile trebuie să fie formal pronunțate de lege, sau să se calee o formalitate de solemnitatea actului impusă formal de lege, iar nu stabilită pe cale de interpretare; ori, prin nici un text de lege nu se vede vre-o dispoziție formală, că judecătorii trebuie să se pronunțe asupra actelor de adopțiune la reședința judecătoriei și atunci nu se poate ca pe cale de interpretare să se anuleze părței un act pentru a cărui perfectare a îndeplinit toate formalitățile impuse expres de lege;

În ce privește intervenția d-nei Maria I. G. Popa:

Având în vedere că, prin această intervenție—astfel cum a fost formulată și susținută la prima instanță—d-na Maria I. G. Popa, în calitate de văduvă săracă și pe baza art. 684 c. civ. a cerut ca în cazul când s'ar admite acțiunea și s'ar anula adopția, în care ipoteză dânsa ca văduvă săracă, ar veni în concurență cu apelanții în calitate de rude colaterale ale def. I. G. Popa, să i se recunoască dreptul la o pîrtme în plină proprietate asupra averii numitului defunct, iar în ipoteza când s'ar respinge acțiunea și adopția ar rămâne în picioare, în acest caz venind în concurență cu un descendent, să i se recunoască dreptul de uzufruct la o treime asupra aceleiași averi, de unde urmează că în prima ipoteză intervenienta cerea valorificarea drepturilor ei față de reclamantii, iar în a doua ipoteză față de pârâta Eufrosina Popa azi Eufrosina Pană;

Având în vedere că prin sentința apelată, respingându-se acțiunea de anularea adopțiunii, s'a admis și cererea de intervențiune în sensul cum a fost făcută în cea de a doua ipoteză, recunoscându-se intervenientei dreptul de uzufruct la o treime asupra averii rămase pe urma defunctului I. G. Popa;

Având în vedere că odată ce Curtea, găsește ea și Tribunalul—că adopția e valabilă, apelanții nu mai sunt primiți să discute admisibilitatea intervenției, de oare-ce ei, în calitate de frați cu defunctul, sunt înlăturați dela succesiune de către adoptata Eufrosina A. Pană, singură care ar fi avut interesul să se opui la admiterea intervenției, dar cum dânsa n'a făcut apel, urmează a se menține sentința Trib. și în acest punct;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier V. Bălășescu, Curtea, respinge etc.

(ss) V. Bălășescu; Const. C. Vasiliu; G. Sărățeanu.
Grefier (s) Al. Băltăgescu.

Opiniune

Subsemnații ne deosebim de majoritate și suntem pentru admiterea apelului și anularea adopțiunii pe considerațiunile următoare:

Având în vedere că din lucrările relative la adopția intimată Eufrosina A. Pană se constată că judele de ocol a pronunțat cartea de judecată prin care a încuviințat adopțiunea în localul primăriei comunei domiciliului soților adoptatori, nu la reședința judecătoriei;

Având în vedere dispozițiile imperative ale art. 57 d.n. legea jud. de ocoale cari impun judecătorilor de ocol a judeca la reședința judecătoriei; că prin derogare la această regulă, conf. art. 57 comb. cu art. 6 din

aceiași lege, ei descind în comunele din ocolul lor la epoci anume fixate de lege, spre a-și exercita atribuțiile lor în cazurile limitativ specificate de art. 58; că exercitarea jurisdicției lor la sediul judecătoriei fiind regula, iar descinderea în comune excepția, câtă a examinată dacă exercitarea atribuțiilor lor în materie de adopțiune prevăzute de art. 50 din legea jud. de ocoale, intră în categoria actelor de jurisdicție exceptate de art. 58 din această lege sau nu puteau fi îndeplinite decât în pretoriul judecătoriei; că pentru elucidarea acestei chestiuni e necesar a stabili caracterul atribuțiilor judelei de ocol în materie de adopție și în raport cu natura ei, iar pentru a-l determina trebuie să ne raportăm la dispozițiile codului civil, la care trimite însuși textul art. 50 legea jud. de ocoale, prin care se acordă judecătorilor de ocoale rurale competența de a se pronunța asupra actelor de adopțiune ale locuitorilor din acele ocoale;

Având în vedere că adopțiunea are de efect de a modifica starea civilă a persoanei adoptate prin faptul că adoptatul, fără a părăsi în sistemul legiuierei noastre familia sa naturală se bucură de drepturile și avantajele ce legea acordă copiilor legitimi, cu cari adoptatul printr'o ficțiune a legii e asemănat; că spre a produce un asemenea important efect juridic, legea supune adopțiunea la anumite condițiuni de fond (intrinsece) și solemnități de formă, unele pe cari trebuie să le îndeplinească părțile contractante, iar altele a căror îndeplinire intră în exclusivă atribuție a judecătorului; că în ce privește condițiile de fond din cartea de judecată dată asupra adopțiunii se constată că părțile de fapt au corespuns cuvintelor legii astfel cum le prevede art. 309—311 și 319 al. 2 din c. civ.;

Având în vedere că sub raportul condițiilor de formă a căror pază aparține judecătorului, trib. sau jud. de ocol e ținut conf. art. 319 din acelaș cod, a verifica în Camera de consiliu dacă sunt îndeplinite toate condițiile cerute de lege și dacă persoana care voește a adopta se bucură de o bună reputație. După îndeplinirea acestor formalități esențiale, tribunalul sau judecătorul de ocol, potrivit art. 320 din c. civ., «va hotări» printr'un proces-verbal nomotivat dacă încuviințează sau nu adopțiunea;

Având în vedere că încuviințarea sau nu a adopțiunii fiind lăsată la facultatea judecătorului, în urma verificărei prealabile ce este în drept și ținut să facă cu privire la condițiile de fond, rolul judecătorului e departe de a fi pasiv în această materie, spre a se putea deduce că atribuțiile sale sunt aceleași ca în materie de notariat, căci pe când în materie de autentificare a actelor convențiile întocmite sunt opera exclusivă a părților, iar judecătorul nu-i decât un instrument care constată voința lor, în materie de adopție el îndeplinește un act de jurisdicție cu puteri proprii, de oarece examinează temeinicia pretențiunii părților, o subordonează voinței și aprecierii sale suverane și dă o adevărată hotărîre care concordă cu însăși firea specială a atribuțiilor sale în această materie, de aceea legiuitorul prin art. 820 c. civ. se exprimă că «va hotări», adică va pronunța o hotărîre ceoace presupune ideia unui act de autoritate cu caracter de judecată, caracter ce nu-i este exclus prin simpla împrejurare că desbaterile contradictorii lipsesc;

Având în vedere că art. 323 din acelaș cod precizează în mod limpede acest rol al judecătorului când se exprimă că hotărîrea de adopțiune ca și aceea de revocarea ei—daci ambele au acelaș caracter—se vor înscri în registrele actelor de stare civilă;

* De asemeni vechiul art. 321 abrogat prin legea modificatoare din 15 Martie 1906 oglindea aceiași idee, căci se rostea și dânsul astfel: «In termen de o lună dela data hotărârii tribunalului, acea hotărâre va fi supusă etc. Curtea de apel în baza acestui text se pronunță la rândul ei: hotărârea e confirmată sau hotărârea e reformată, termeni ce nu se justifică decât în materie de judecată. Art. 322 abrogat prin aceeași lege, prevedea iarăși: Orice hotărâre a Curței apelative care va încuviința o adopțiune se se va citi în ședința publică etc. Legea din 1906, suprimând aceste dispozițiuni, n'a înțeles să modifice natura contractului de adopțiune sau să ridice dreptul de jurisdicție al judecătorului, ci numai să acorde o mai mare înlesnire a părților, reducând o parte din formele adopțiunei ce se îndeplineau ulterior, cum și controlul instanței de apel;

Având în vedere că dacă ne raportăm la diferite legiuri asupra judecătorilor de ocoale observăm că încuviințarea adopțiunei e cărmuită de aceleași principii din punctul de vedere al intervenției judecătorului prin voința cărui poate dobândi o expresie legală. Așa art. 67 legea jud. ocoale din 1896 întrebunță și el termenul de «Carte de judecată» pe care o supunea confirmării trib. în modul și termenul prevăzut de art. 321 și urm. c. civ. Art. 50 din actuala lege a jud. de ocoale prevede iarăși ca și vechiul text, că judecătorii de ocoale sunt competenți «a se pronunță» asupra actelor de adopțiune iar proiectul acestei legi coprindea și el un aliniat în sensul că cartea de judecată va fi supusă în același mod trib. spre confirmare, aliniat însă care s'a suprimat spre a se pune legea în concordanță cu noile dispoziții ale cod. civil în această privință. Deci nu se poate susține cu temei că legiuitorul din 1908 a inovat în ce privește actele de adopție de competența judelei de ocol schimbând natura lor, și dându-le caracterul unor acte de notariat și nici nu o putea face, logic vorbind, de oarece sediul acestei materii e în codul civil iar nu în legea jud. de ocoale care trimite expres la dispozițiile c. civil, aplicabile în mod uniform atât când e vorba de actele de adopție de competența tribunalelor cât și acelea date în mod excepțional în competența jud. de ocoale;

Având în vedere că dacă conform disp. art. 320 c. civ. instanța de judecată nu e ținută a motivă hotărârea dată în materie de adopțiune, această împrejurare nu înrăurește nici ea natura judecății ce are loc înaintea sa, pentru că nu de motivarea sau nemotivarea unei asemenea hotărâri atârna judecata, ci ea e condiționată de dreptul acordat judecătorului de a admite sau nu cererea părții care-i imprimă acest caracter și care face ca dacă o cerere de adopțiune a fost respinsă, să nu mai poată fi reînviată ori de câte ori subsistă cauzele cari au determinat un prim refuz de judecată de a o încuviința, îmbrățișând în acest caz o adevărată autoritate de lucru judecat față de părțile respective. Că din acest punct de vedere atribuțiile exercitate de judele de ocol intră în categoria actelor de jurisdicție grațioasă prevăzute de art. 104 pr. civilă cu prilejul căreia trib. ca și jud. de ocol prin faptul că poate încuviința sau respinge cererea ce formează obiectul ei exercită un adevărat imperium, cu singura nuanță că în materie de adopțiune, prin derogare dela acest text, soluția dată constituie o judecată definitivă, care conf. dispozițiilor speciale ale c. civil, nu mai e supusă la nici o cale de reformare. Această putere a judecătorului de a statua asupra dreptului însuși al părților și a-l consfinți dânsul, cu drept cuvânt a motivat doctrina să cuprindă actele de adopțiune în categoria cererilor ce se rezolvă pe cale de judecată și prin hotărâre. (Glasson Precis t. 1, pagina

342. Pandectes Françaises t. 37, p. 83, No. 29 și t. 3 No. 111);

Având în vedere că în zadar se trage un argument în sensul că adopțiunea constituie un act de notariat din faptul că art. 50 l. j. ocoale care deferă judelei de ocol competența în această materie figurează sub titlul III despre «Competința pentru actele de notariat» pentru că așezarea sa sub această rubrică denotă cel mult lipsa de metodă a legiuitorului din 1908, iar nu că a intenționat să modifice esența actelor de adopțiune sau să modifice natura jurisdicțiunei exercitate de judele de ocol cu privire la aceste acte; că se face fără îndoială o confuzie între actul de adopție în sine (obiectiv), care e opera părților și ca atare poate fi asemănat unui act de notariat și procedura de judecată care condiționează validitatea lui și care e atribuția personală a judecătorului (atributivă) de voința căruia depinde spre ași produce efectele legale. Cu această demarcație și logică și juridică se explică de ce competența judelei de ocol în materie de adopțiune figurează în titlul III despre «Competința pentru actele de notariat, pentru că legiuitorul s'a preocupat mai mult de actul de adopțiune în sine, independent de jurisdicția deferită judelei de ocol în această materie, ale cărui atribuțiuni diferă fundamental de cele exercitate în materie de pur notariat; că dacă ar trebui să determinăm natura atribuțiilor sale, după titlul sub care figurează diferite materii date în competența judelei de ocol, s'ar ajunge la rezultate inadmisibile și absurde. Așa, observăm de pildă că sub titlul II despre «Tutele» figurează art. 43 relativ la autorizarea femeii maritată de a stă în instanță; deasemenea sub titlul «Acțiunea în revendicare» figurează scutirea de timbru a acțiunilor personale sau mobiliare (art. 33). Se poate oare susține că prin această greșită dispunere a materiilor sub niște rubrici străine, cererile în cerșine și-ar pierde natura lor? Desigur că nu. Tot așa trebuie să decidem și în privința cererilor de adopțiune prevăzute de art. 50 l. j. ocoale, care în ce privește procedura de urmat, trimite expres la disp. Codului civil unde se află sediul principal al materiei;

Având în vedere că spre a se acredita că cererile de adopție au caracterul unor acte de notariat se mai invoacă faptul că sub art. 50 există un aliniat relativ la dreptul jud. de ocol de a legaliza actele de constatarea etăței, servind pentru adopțiune și căsătorii, cari constituiesc acte de notariat, de unde ar urmă că numai printr'o inadvertență a legiuitorului unele nu sunt specificate ca și celelalte prin textul art. 58 al. 9. E neîndoios însă că dacă actele de constatarea etăței figurează în art. 50, e din cauza legăturii ce există între aceste acte și cele de adopțiune, în interesul cărora se întocmesc și de aceea legiuitorul se ocupă de dânsle la materia adopțiunei. Actele de constatarea etăței constituind însă prin natura lor niște acte de notariat, nu era necesar ca art. 58 al. 9 să trimită expres și la aceste acte, pentru că sunt implicit coprinse în dispozițiunile generale ale acestui text; că din acest punct de vedere ele se pot alcătui și la comună, că dacă în privința acestor acte s'ar putea zice că e o inadvertență, ea e reparată prin disp. art. 81 reg. l. j. ocoale, care prevede că ținerea registrelor de constatarea etăței se face la primărie, de unde reese că tot acolo se legalizează, ca unele ce sunt acte de notariat. Nu tot aceeași dispozițiune coprinde însă regulamentul în ce privește registrele de trecerea actelor de adopțiune. Intenția contrară a legiuitorului în privința naturei și locului unde au a fi primite asemenea acte, reese clar din legea judecătorilor de ocoale, ca și din regulamentul ei.

În adevăr, art. 58 al. 9 legea Judecătorilor de ocoale se exprimă că judecătorii de ocoale sunt competenți a-și exercita la primăriile comunelor respective atribuțiile relative la autentificarea legalizarea și darea de dată a actelor. Acest aliniat trimite în același timp în mod expres la art. 44—48 din lege cari reglementează aceste atribuțiuni, cu excluderea textului art. 50 relativ la adopțiune; că dacă legea ar fi asemănat cererile de adopțiune cu actele de notariat, nu le-ar fi exclus din numărul cererilor și actelor specificate de acest aliniat ce se pot rezolvi cu prilejul descinderilor în comune. Aceasta denotă limpede că ea a înțeles ca cererile de adopțiune să fie rezolvite la reședința judecătoriei. Dar această voință a sa se confirmă și prin dispozițiunile art. 81 regulamentului legii Judecătorilor de ocoale, care, enumerând registrele ce se pot ține la comună, spre deosebire de acele ce se țin la pretoriul judecătoriei, conform art. 79 din același reg., omite registrul relativ la actele de adopțiune iar această omisiune nu-i întâmplătoare, ci făcută intenționat, tocmai pentru că judele de ocol nu e competent a se pronunța asupra acestor acte de cât la reședința judecătoriei, unde e firesc să se țină și registrul destinat pentru trecerea lor, așa că legea în acest punct e în deplină concordanță cu regulamentul ei;

Având în vedere că neputându-se deduce din termenii expresi ai legii dreptul judecătorului de ocol de a se pronunța în comună asupra cererii de adopțiune, partea protivnică pretinde că judele de ocol posedă această competență, în temeiul art. 57 legea judecătorilor de ocoale care prevede în prima sa parte că judecătorii de ocoale exercită atribuțiile lor în tot coprinsul ocolului, dar tot acest text adăogând imediat «și judecă la reședința judecătorească», se vede clar care e sfera de aplicare a acestui text, mai ales dacă îl combinăm cu dispoziția complectatoare a art. 58 care permite jud. de ocol de a îndeplini numai unele cazuri în mod excepțional la primăriile comunelor respective, câteva atribuții de natură contencioasă și grațioasă, printre cari nu figurează și cererile de adopțiune; că dacă ar fi fixat că judele de ocol ar putea să-și exercite toate atribuțiile sale în materie grațioasă ca și contencioasă în ocol, ori unde și nu la sediul judecătoriei, legea n'ar fi limitat aplicarea art. 58 numai la cazurile specificate de el și acest text ar fi fost chiar de prisos, mai cu seamă pentru cererile de jurisdicție grațioasă, pentru că ar fi intrat toate în pretinsa regulă generală din art. 57. Ori legiuitorul n'a înțeles să acorde judelei de ocol o prerogativă așa de exorbitantă și de aceea după cum reese atât din expunerea de motive a legii, cât și din dezbaterile parlamentare ce au avut loc în jurul ei, el a voit numai în mod excepțional să acorde o înlesnire locuitorilor dela țară, permițând jud. de ocol în mod cu totul excepțional și numai pentru anumite afaceri să se deplaseze prin comune spre a se rezolvi la primăriile respective, în afară de atribuțiile de poliție judiciară pe care conform art. 54 le poate exercita în tot coprinsul ocolului său. Dacă am admite interpretarea contrarie, sprijinită pe construcția laterală a primei părți din art. 57 și separată de textul art. 58 care-l limitează aplicarea, ar trebui să decidem că judele de ocol ar putea să reguleze tutelele, ori să autentifice orice acte de notariat la domiciliul părților și ar putea tot la acel domiciliu să reguleze și cererile de adopțiune, căci art. 57 se rostește că el își exercită atribuțiile în tot coprinsul ocolului. E cert deci că textul art. 57 luat ad litteram și fragmentar nu face decât să consacre principiul teritorialității competenței judelei

de ocol, circumscrisă într'un anumit ocol, iar nu de a crea pentru toate afacerile judelei de ocol—căci la această urmare ar trebui să ne conducă interpretarea ce i se dă—câte un pretoriu de judecată ori unde ar voi să siejeze, ceea ce ar constitui o gravă și periculoasă atingere adusă principiilor de organizare a instanțelor judecătorești instituite la un sediu fix pentru garantarea interesului superior al justiției, și siguranța exercitării drepturilor în general;

Având în vedere că legiuitorul din 1908 spre a menține o fixitate cât mai deplină pretoriului judecătoriei de ocol, a mers și mai departe suprimând disp. art. 109 l. j. ocoale din 1896 care conferea jud. de ocol facultatea de a-și da la fața locului hotărârea sa asupra fondului, așa că de aci înainte jud. de ocol sunt totdeauna ținute a se pronunța la reședința lor, cu exceptarea cazurilor prevăzute de art. 58 l. j. ocoale care prezintă un caracter restrictiv față de prerogativa largă ce o aveau anterior actualei legi de a se pronunța și aiurea decât la sediul judecătoriei;

Având în vedere că supozițiunea contrară trebuie cu atât mai mult respinsă în materie de adopțiune, de oarece după cum s'a demonstrat, face parte din categoria cererilor supuse jurisdicției de judecată a judelei de ocol în privința cărora dându-se o hotărâre, ele nu pot fi permise și rezolvite decât la sediul judecătoriei potrivit rânduelei categorice din partea finală a art. 57 l. j. ocoale cu exceptarea cazurilor prevăzute de art. 58 din aceeași lege; că e de observat că materia adopțiunii nu-i nici cel puțin de natura acelor ce conform art. 58 s'ar putea susține că fiind vorba numai de cotitatea cererii, iar nu de calitatea ei, judele de ocol ar posedea în germene competența necesară în legătură cu locul de judecată; că necompetința sa sub acest raport, dă naștere la o excepțiune care primează însăși excepțiile *ratione materiae*, pentru că se referă la reaua constituire a instanței care atinge însăși ordinea de stat, putând fi oricând opusă, spre deosebire de excepția *ratione materiae* care, deși atinge ordinea publică legală, permite une ori o verificare a elementelor de fapt lăsate la aprecierea instanțelor de fond (art. 736 al. 1 proced. civilă);

Având în vedere că din punctul de vedere al organizării justiției și al ordinei de Stat, nu se poate concepe exercițiul legal al atribuțiilor judecătorești decât la o reședință fixă, din cauza permanenței însăși a acestor atribuțiuni exercitabile după lege într'o localitate determinată și la ore determinate, ceea ce presupune un sediu determinat; că legiuitorul și-a exercitat suficient voința sa în această privință, când în cartea II-a din legea de pr. civilă stabilește regulile de competență a sesizării instanțelor judecătorești cu judecarea acțiunilor, prevăzând că ele după natura lor se îndreaptă fie la trib. domiciliului sau reședința pârâtului, fie al situației ne-mișcătorului, ceea ce implică ideia de stabilitate și permanență a instanțelor chemate de a judeca; că această obligativitate a unui sediu fix, care garantează interesele superioare ale justiției, pentru aceeași rațiune se aplică la instanțele judecătorești de toate treptele și deci și la jud. de ocoale, a căror lege organică spre a nu da loc la o îndoială în acest punct, consacră principiul fixității sediului jurisdicțional prin mai multe dispoziții formale; astfel art. 2 prevede că numărul, întinderea și reședințele judecătorilor după punerea în aplicare a acestei legi, nu se pot determina decât prin lege, iar, cu prilejul aplicării aceleiași legi, art. 120 l. j. ocoale pune îndatorire Minist. de justiție de a lua toate măsurile necesare între altele și pentru fixarea reședințelor judecătorilor

unde aceștia au a-și îndeplini atribuțiile în localuri proprii puse în acest scop la dispoziția lor de județe și com. urbane conf. art. 6 din aceeași lege;

Având în vedere că conf. distincțiilor stabilite de legea de procedură, atribuțiile judecătorești sunt unele de camera de consiliu, iar altele exercitabile în ședință publică de aceia fiecare local judecătorec trebuie să aibă came e distincte în raport cu modul de exercitare a acestor atribuțiuni spre a nu se confunda unele cu altele. Art. 77 Reg. Leg. jud. ocoale prevăzând că intrarea în camera de consiliu nu e permisă decât acolo ea au a prezintă petițiuni nu face decât să observe și pentru jud. de ocoale această demarcare relativă la felul instituirii instanței și la condițiile ei de stabilitate într'un sediu fix, cu derogarea cazurilor specificate de art. 58 L. J. ocoale când judele de ocol se poate deplasa în comuna, la primăriile respective spre a-și îndeplini acolo atribuțiile enumerate limitativ de acest text de lege. Așa fiind este cert că cererea de adopțiune a intimatelor neintrând în aceste cazuri, nu putea fi primită decât în camera de consiliu a localului judecătorei unde conf. cu disp. art. 319 c. e. comb. cu 70 Reg. L. J. ocoale, judele de ocol era ținut a lua științele trebuincioase, a verifica dacă condițiile cerute de lege pentru validitatea adopției erau întrunite și a pronunța tot acolo cartea de judecată prin care a încuviințat adopția, după cum și în alte materii, cum e cea prevăzută de legea proprietarilor sau de legea de aut. actelor, judecătorul e ținut a asculta pe părți și a se pronunța tot în camera de consiliu. Că jud. de ocol prinind cererea de adopție și dându-i soluție în localul unei primării rurale, iar nu acela al reședinței sale fixe, s'a abătut dela lege, eșind din sfera exercițiului legitim al atribuțiilor sale judecătorești cari au un caracter solemn din punctul de vedere al locului

unde legea impunându-i să siejeze, îi conferă prin această capacitatea necesară de a instrumenta;

Având în vedere să această abatere săvârșită de judecător fiind relativă la compunerea instanței judecătorești constituie violarea unei dispoziții de procedură, edictată în interes public și deci a unei legi de ordine publică care nu poate fi înfrântă fără a atrage nulitatea actului judecătorec consumat cu călcarea ei; că incapacitatea județului de ocol de a fi instrumentat în alte condiții decât cele prescise de lege, e echivalentă cu o negație totală a competenței sale, incapacitatea, confundându-se în acest caz cu însăși incompetența sa și are de efect ca încuviințarea adopțiunii să fie radical nulă, intrând în categoria actelor săvârșite de un ofițer necompetente, a căror nulitate o pronunță formal art. 735 al 1 pr. civ.; că făcând abstracție de acest text, nulitatea provenită din neobservarea formelor de încuviințare a adopției, solemne prin ele înșile, rezultă încă din disp. art. 5 din c. civ., care nu îngăduie părților, și cu atât mai puțin judecătorului să deroage prin dispozițiuni particulare la legile care interesează ordinea publică. Această prohibițiune face ca nulitatea să fie virtuală, adică ea rezidă în însăși actul săvârșit cu violarea acestui comandament imperativ al legii; ca judele de ocol pronunțând cartea de judecată, cu călcarea flagrantă a celei mai esențiale îndatoriri ce-i pune legea, adopția încuviințată prin ea e isbită de nulitate și de aceea suntem de părere a se admite apelul și reclamația și a se anulă adopția, respingându-se totodată și intervenția făcută de Maria I. Popa în calitate de soție legitimă a def. I. G. Popa, întrucât temeinicia drepturilor ei sprijinite fie pe lege, fie pe testament, nu poate fi rezolvată pe această cale.

(ss) N. Dimitrescu, Corneliu Botez.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

*Recurentul T. Atanasiu prin d-l avocat N. Fleva.
Intimatul Al. Iuca prin d-l avocat Em. Pantazi.*

Competința. — *Fixarea ei după valoarea obiectului în momentul intentării acțiunii.*

Servitute. — *Condițiuni cerute pentru prescripția exercițiului.* — **Elementul intențional.** — *Art. 57 pr. civ. 30 și 32 l. jud. de ocoale și 1847 c. civ.*

a) Competința instanței chemată să judece o acțiune se fixează după valoarea ce are obiectul acțiunii în momentul intentării ei, iar nu după valoarea pe care ar putea să o dobândească în cursul procesului, iar determinarea valorii obiectului, fiind o chestiune de fapt, nu poate fi supus controlului Curții de Casație;

b) Prin aplicarea regulii generale prevăzută de art. 1847 c. civ. pentru posesiunea cerută pentru a prescrie posesiunea servituților, ca să fie utilă și să ducă la prescripție trebuie să cuprindă și elementul intențional, adică să fie exercitată sub nume de proprietar, iar nu în mod precar și prin simpla toleranță, când nu se cauzează nici un prejudiciu apreciabil.

Astfel dacă se constată că niște ferestre a căror desființare se cere, aveau vedere numai pe acoperișul casei reclamantului, acest simplu fapt, neaducând nici un prejudiciu, nu s'a putut dobândi prin prescripțiune

servitutea de vedere. (*Cas. s. I, decizia No. 425 din 23 Sept. 1914 prin care se respinge recursul contra sentinței Trib. Ilfov s. II No. 588/913.*)

CASAȚIE S. II

*Recurentul Const. Chinci, lipsă.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.*

Strămutare de hotare. — **Elementele acestui delict.** — **Existența unui proces de revendicare.** — **Dacă poate atrage suspendarea procesului sau achitarea inculpatului.** — *Art. 321 c. penal.*

Pentru existența delictului prevăzut de art. 321 codul penal, se cere strămutarea unui semn de hotar cu cuget de a-și însuși pământul posedat de altul și într'un mod nelegal. Ceia ce, dar, instanța de fond are de examinat în acest delict este reaua credință a celui ce strămută un semn de hotar, iar împrejurarea că există un proces de revendicare asupra locului unde s'a făcut strămutarea hotarului nu poate constitui o chestiune prejudicială care ar putea atrage după sine suspendarea acțiunii publice, sau achitarea inculpatului de cât numai dacă, din acea împrejurare, instanța de fond ar deduce lipsa relei credințe. (*Cas. s. II, decizia penală 1996 din 5 Septembrie 1914 prin care s'a casat decizia Curții de apel Iași, secția I, No. 197/914.*)